

Top 20 de activități pe care copiii doresc să le facă cu părinții

Un ultim studiu, făcut pe aproximativ 2000 de elevi, din America, cu vârste cuprinse între 6 și 17 ani, arată că peste 73% dintre copii își doresc să petreacă mai mult timp cu părinții lor și consideră că relația cu părinții este chiar mai importantă decât cea cu prietenii.

Vestea bună este că și părinții, în proporție de 70%, cred și vor mai mult timp alături de copiii lor.

Studiul a încercat să facă și un top cu activități preferate de copii dar și de către adulți.

Mai jos este lista cu activități alese de copii, începând de la cea mai atractivă

Top 20 de activități pe care copiii doresc să le facă cu părinții :

1. Să meargă la plaja.
2. Să facă împreună diferite exerciții fizice.
3. Să joace sporturi.
4. Să meargă la piscină.
5. Să iasă la un film.
6. Să meargă în parc.
7. Să aibă o aventură cu cortul.
8. Să-și petreacă o zi împreună (zoo, muzee, parcuri de distracții).
9. Să se joace jocuri video.
10. Să meargă la cumpărături.
11. Să mănânce în oraș.
12. Să facă trasee montane.
13. Să meargă la un eveniment (concert, spectacol, eveniment sportiv).
14. Să-și petreacă timpul în mașină (în drumul spre

școală, spre diferite programări sau alte activități).

15. Să vadă un film acasă.

16. Să pregătească masa împreună.

17. Să mănânce împreună, acasă.

18. Să joace diferite jocuri de cărți sau board games (catan, dixit, etc).

19. Să facă activități manuale (desene, picturi, colaje, abtibold , etc)

20. Să fie ajutați la teme.

Frumoasa mea în noaptea asta

Am găsit această poezie într-un sertar, printre obiecte vechi. Este cu autor necunoscut dar probabil cineva de prin casă.

" Iubita mea , numele tău sună
Ca o mireasmă vărsată de furtună.
M-ai cucerit numai cu o privire
Prin frumusețe, trup și gingășie.

Ești cea mai rară dintre bogății,
Motiv de ceartă între împărății.
Tu reprezinți doar frumusețe
Ești soare cu mai multe fețe.

Ești steaua cea cu ochi căprui,
Și părul blond ce place orișicui.
Ai buze roșii ca o purpură
Iar numele tău vântul îl murmură.

Ai trupul ca un snop de grâu
Încins cu crini până la brâu.
Tu ești ființa fără de cusur
Pentru tine aş putea orice să-ndur.

Dor de suflet

Când o să plec de pe acest pământ
Cu tine că n-am stat mai mult
O să regret, în primul rând.

O să-mi lipsească ochii, gura
Și râsul tău încântător
Dar cel mai mult de suflet o să-mi fie dor.

În fiecare dimineață
Te încălzesc, cu iubire și speranță
Te mângâi prin păr și pe față
Și știu, în suflet, c-o luăm de la-nceput în
altă viață.

Când am timp, mai mult așa
Când nu mă deranjează nimenea
În sus privesc, la bunul Dumnezeu
Îi mulțumesc că nu-s ateu
Și cred în tine și-n minciuni,

În noi, și cred și-n minuni.

Cum să ajungi Supererou

Fiecare dintre noi are puterea de a deveni, în orice clipă, un **supererou**.

Fără să conștientizăm asta, supereroii trăiesc pe lângă noi și îi întâlnim în fiecare zi pe stradă, dar de cele mai multe ori suntem prea ocupați ca să-i observăm.

Unul dintre acești supereroi este [Ruxandra](#), cea care a fondat organizația "[Supereroi printre noi](#)" și care de 4 ani se ocupă cu organizarea de evenimente pentru copiii cu anumite dizabilități, cu nevoi speciale. Ea luptă pentru crearea unui mediu mai bun de viață atât pentru copii cât și pentru părinții acestora.

Citind ultimul ei [articol](#), despre nevoia familiilor persoanelor cu dizabilități de a fi susținute, de a li se lua partea atunci când ei nu mai pot din cauza greutăților cu care au de luptat zi de zi, simți nevoia de a face mai multe, de a te implica și tu cum poți. **De a deveni și tu supererou pentru cineva.**

Ce simte orice părinte pentru copilul său ? Ce simte orice mamă, în special ?

Frică și iubire.

Cea mai mare frică a oricărui părinte este să i se îmbolnăvească copilul. Suferința sau moartea copilului se poate spune că este **pedeapsa supremă** la care poate să fie supus un om.

Atâta timp cât copilul este sănătos te poți considera fericit, norocos și iubit de soartă.

Trebuie să fim recunoscători pentru asta.

Când copilul este bolnav nimic nu mai contează. Uităm de orice și oricine și el devine prioritatea noastră numărul 1.

Stăm la capul lui zi și noapte și ne rugăm să-și revină.

Suntem dispuși să încercăm **orice tratament**.

Promitem divinității că n-o să-l mai certăm din orice prostie și o să-l iubim indiferent ce face, doar să se facă bine.

Promitem că ne facem oameni mai buni și mai recunoscători cu tot ceea ce n-am conștientizat, până atunci, c-am avut.

Suntem dispuși la sacrificiu, să preluăm noi durere și suferința copilului, doar să-l vezi zâmbind din nou.

Și trece.

Copilul se vindecă și lucrurile revin la normal. Totul e iarăși ok și poți dormi liniștit noaptea.

Acum să ne gândim **ce simte** un părinte al unui copil cu dizabilități?

Prin ce trece el, zi de zi, fără să știe dacă vreodată lucrurile vor fi normale.

Care, ani de zile sau chiar o viață, **se confruntă** cu lucruri prin care noi trecem câteva săptămâni, maxim, pe an.

Care **se bucură** atunci când copilul zâmbește, face un pas sau zice niște cuvinte.

Iar noi suntem nemulțumiți de-ai noștri că nu țin 100 pe picior, că nu-și pastrează hainele curate, că nu stau potoliți și aleargă și se bat prea mult, că nu sunt cei mai buni la școală și alte nu-uri imbecile.

Este normal și corect să vrem mai multe de la copii, să ajungă cât mai sus și cât mai bine, din toate punctele de vedere, dar să nu uităm niciodată că ei **sunt deja perfecti** așa cum sunt și **să-i iubim necondiționat**.

De fiecare dată când pretențiile noastre cresc prea mult, cresc nejustificat, să ne aducem aminte că există părinți care ar da orice ca și **copilul lor să fie ca al nostru**. Să nu uităm că deja **suntem norocoși**, să nu uităm să ne micșorăm singuri și să sărim în ajutorul celor care au mai multe de dus în această viață.

Copiii când vin pe lume sunt curați, puri și nu discriminează pe nimeni și nimic.

Un copil, până la o anumită vârstă, nu are nicio problemă în a interacționa și a se juca cu un copil cu nevoi speciale.

Nu îl tratează special, nici în bine nici în rău, ci doar se poartă cu el natural, ca cu orice alt copil.

După o anumită vârstă, **dacă nu există o educație** în acest sens, copilul începe să preia din gândirea celor din jurul său, din ceea ce i se bagă în cap de societate și de mediul în care trăiește.

Copilului începe să i se facă frică de cel cu dizabilități, o frică de cel mai mult inexplicabilă, venită din neinformare și interpretare greșită a

situațiilor.

Pentru că nu li se dau explicații, pentru că nu sunt educați în acest sens, undeva acolo, în mintea lor, există frica că acel ceva pe care-l au ceilalți se poate lua. Că **dizabilitățile se pot transmite**.

De fapt, ceea ce se transmite, la nivel subconștient, este frica și repulsia părintelui, a adultului față de acești copii.

Până și în tradiție femeia însărcinată, când vede un om cu diferite probleme, dizabilități, e sfătuită să zică ceva de genul "ptiu ptiu ducă-se-n pustiu" ca nu cumva copilul să preia sau să moștenească o asemenea anomalie.

Adulții și copiii nu știu exact ce are un copil cu dizabilități și cum să reacționeze la contactul cu acesta.

Nu există încă o educație în acest domeniu.

Iar întotdeauna lipsa educației duce la o lipsă de înțelegere și un comportament greșit.

Ajungem să ne mirăm exagerat, să ne fie frică să intrăm în contact cu ei și să preferăm, întotdeauna, să-i evităm pe cât e posibil.

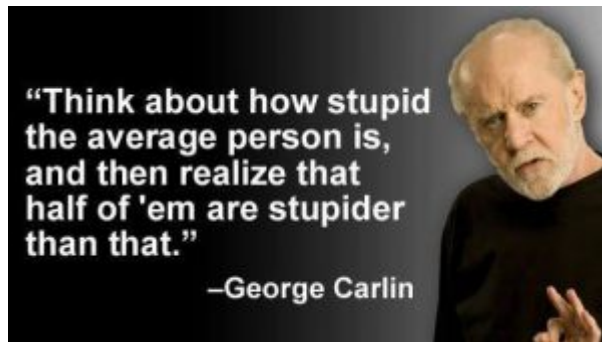
Iar ceea ce facem noi, ca adulți, simt și fac inclusiv copiii noștri.

Sistemul educațional ar trebui să cuprindă programe și cursuri, atât pentru adulți cât și pentru copii, prin care omul simplu să înțeleagă și să știe mai mult decât cuvântul "retardat".

Chiar dacă sună dur sau urât acesta este adevărul.

Am auzit acum câteva zile, când cineva povestea cum o să se ducă la [filmele Olgăi](#) (proiecții de film accesibilizate persoanelor cu dizabilități), comentariu altuia: "Iar la filme cu retardații ăia?"

Din partea lui George Carlin sau a lui Bill Hicks ar fi primit un răspuns de genul: "Nu. Filmul este cu animăluțe, pentru copii, you fucking stupid people."

Ne considerăm oameni civilizați, morali și nemulțumiți față de situația actuală a țării dar nu ne putem depăși mocirla interioară.

Suntem mici, needucați și limitați în gândire.

Avem nevoie de ajutor, de educație și cât mai repede.

Noi cei cu copii sănătoși trebuie să facem primul pas pentru că părinții celor cu dizabilități au obosit, ei nu dorm noaptea.

În nicio noapte.

Toate ființele au nevoie de afecțiune și iubire iar copiii cu dizabilități au nevoie de mult mai multă iubire și afecțiune decât noi. Ei au nevoie să se joace și să interacționeze cu copii normali.

Părinții lor au nevoie să-și petreacă timpul cu părinți de copii fără asemenea greutate.

Toți au nevoie **să uite de griji** și să simtă, măcar pentru câteva ore, că nu duc singuri această povară. Că ceilalți din jurul lor le înțeleg suferința și îi susțin. Le sunt alături, măcar emoțional.

Supereroii de obicei sunt oameni obișnuiți.

Supereroii sunt oameni care trec prin greutate personale iar apoi duc această luptă personală la un nivel mult mai sus.

Dar de ce să nu putem ajunge supereroi de bună voie, fără **să fim întâi strânși cu ușa de soartă** ?

Să fim siguri că legea care guvernează tot ceea ce ne înconjoară este dreaptă și , mai devreme sau mai târziu , va veni și corecția noastră.

Când copilul nostru o să vină acasă în lacrimi c-a fost făcut gras, pitic, ochelari cu patru ochi sau alte jigniri , aruncate tot din partea unor copii needucați , din punctul acesta de vedere, atunci o să suferim și o să înțelegem **cum e să ai un copil cu dizabilități.**

Tot ceea ce gândim și facem în clipa de față ne formează viitorul.

Dacă astăzi nu suntem dispuși să dăm o mână de ajutor, să ne schimbăm modul de gândire față de cei mai puțin norocoși ca noi , s-ar putea ca mâine noi să fim cei care nu vor mai dormi noaptea.

Că tot urmează **alegeri europarlamentare** și teoretic acești oameni ar avea puterea să aducă anumite schimbări , la nivel general , singurul mesaj pe care-l putem transmite este *"Copilul cu dizabilități nu poate să-ți vândă votul dar poate să-ți salveze sufletul."*

La [Centru Educațioanl Honeybunny](#) familiile copiilor cu nevoi speciale vor avea întotdeauna ușa deschisă. Că e vorba de cazare, terapii, tratamente, discuții sau doar să câștige două ore de liniște știind că copilul lor este pe mâini bune , noi o să fim mereu acolo pentru ei ,cu zâmbetul pe buze.

Doamne ajută.

Autoevaluarea stării sufletești

Loading...

Te iubesc panteon grecesc – epigramă

În 2019, adică-n 5 zile
Se împlinesc 10 ani de când m-am căsătorit cu tine.
Deși s-a scurs atâta timp.
Te văd tot **Afrodita** din Olimp.

Ai prins mai multă înțelepciune.
Atena fără nicio slăbiciune!
Vânezi, acum, atenție cu eleganță
Artemis ești, plină de speranță.

M-ai educat prin bici și prin iubire
Tu **Hera** n-ai făcut deosebire.
Prin muncă, joacă și arat
Demetro eu am evoluat.
Ai fost și **nimfă**, ai fost și **muză**
Ai fost gorgona de **Medusă**.

În plus ce crezi c-am uitat?
Când te purtai ca **Pegas**, delicat,
Eu îți iertam orice păcat
Iar tu smulgeai iar din ficat.

Mai vine câte un muritor la mine
Ulise dar de obicei **Ahile**
Mă văd rănit și-ngândurat

Și se întreabă neîncetat :
– De ce din neamul femeiesc
Tu ți-ai ales întregul **panteon grecesc**?

Exercițiu de reglare a indiferenței mele

Nu știu cât de adevărată este zicala că ” **opusul iubirii nu este ura ci indiferența**” dar un sâmbure de adevăr există.

Una dintre cele mai mari probleme ale noastre este lipsa de implicare, indiferența pe care o arătăm față de tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

N-am fost educați în spirit civic, n-am fost educați să privim mai mult decât propriile nevoi și obligații.

Situația în lume este tragică pentru că cei mai mulți oameni se mulțumesc doar să nu facă rău dar **nu sunt capabili, efectiv, să facă ceva bine.**

Iar cei răi chiar se implică.

Din 10 persoane 2 aruncă gunoaie pe jos ,7 se mulțumesc că ei nu aruncă iar 1 le ridică și atunci per total **partea negativă este mai puternică** deși numeric

este mult în inferioritate.

Doar pentru că nu faci nimic rău nu înseamnă că ești un om bun.

Care este diferența pentru ,mediu ,între hârtia pe care o ai în mână si vrei s-o arunci la gunoi și o altă hârtie pe care o întâlnești pe jos, dar pe care n-ai aruncat-o tu, și pentru care nu simți niciun sentiment s-o ridici de jos. că na n-ai aruncat-o tu deci nu e vina ta că este acolo și nici treaba ta s-o iei ?

Data viitoare când întâlniți o hârtie pe jos , imaginați-vă că este a voastră și aruncați-o la gunoi.

Acum asta a fost o introducere.

Să revenim la reglarea indiferenței mele.

Această indiferență dezvoltată dintr-o educație de impasibilitate primită de-alungul vieții.

Mă mulțumesc să nu fac rău dar n-am nicio inițiativă de a face bine. Sunt ok cu mine. Sunt un om bun.

În majoritatea situațiilor totuși intuiția și conștiința mea îmi spune ce trebuie să fac, adică în primele secunde când vezi ceva care-ți necesită ajutorul simți nevoia să-l acorzi dar dacă nu faci nimic imediat apoi apar scuzele pentru a trece mai departe indiferent.

Vezi un om care are nevoie de ajutor și **primul impuls este să-l ajuți** dar apoi neascultându-ți instinctul găsești 100 de motive să nu te implici : lasă că se descurcă și singur, îl ajută altcineva, eu oricum mă grăbesc, nu cred că are nevoie, de ce să mă bag eu

etc.

Intâmplarea prin care eu am fost scos din zona mea frumoasă de neimplicare a avut loc acum câteva săptămâni când am ajuns dis de dimineață la salon.

La câteva minute după mine apare colega mea Andreea care începe să povestească, vădit impresionată și afectată , de o pisicuță care a fost călcată de o mașină chiar pe mijlocul străzii în zona din fața salonului.

Un lucru de admirat la Andreea este că ea a observat acest lucru și chiar a simțit nevoia să facem ceva , că este de datoria noastră să ne implicăm în luarea animalului din stradă.

Eu dacă o vedeam probabil că treceam nepăsător. Adică de ce ar fi treaba mea o pisică moartă în mijlocul străzii. N-am călcat-o eu deci nu e treaba mea ce se întâmplă cu ea mai departe. Logic nu.

E treaba s-a nasolit din clipa în care Andreea a zis că trebuie să facem ceva, s-o luăm de acolo ca să nu fie călcată și de alte mașini și făcută zob, și că eu ar trebui să fac asta pentru că sunt bărbat .

E acum dintr-o **problemă care nu era a mea**, deci puteam să stau liniștit și indiferent, a devenit personală pentru că eu cică ar fi cazul să fac ceva.

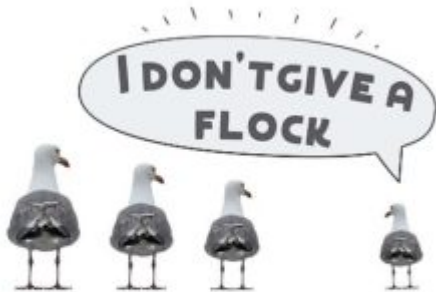
Normal că primele gânduri la auzul unei asemenea lucru au fost negative și oribile . Scuza mea este ,cum spune și profesorul Constantin Dulcan, că **majoritatea gândurilor nu sunt ale noastre** și că nu se știe de unde vin exact.

Noi nu gândim ci suntem gândiți.

Iar în cărțile creștine chiar ți se precizează că gândurile de multe ori îți sunt transmise de entități malefice pentru a te duce pe drumul cel rău.

Deci am scuza pentru toate aceste gânduri care mi-au venit : mă piș pe ea de pisică moartă, nu e responsabilitatea mea, ce treabă am eu cu pisica moartă din mijlocul străzii, s-o ia ăia de peste drum de la rompetrol că sunt 10 bărbați care stau degeaba, e un drum cu 2 benzi și șină de tramvai nici n-am cum s-o iau că mă calcă cineva, da de ce trebuie să mă duc eu când există rebu și adp, în ce iau eu pisica aia, să presupunem c-o iau după aia ce fac cu ea unde o duc că n-am unde s-o duc, dă-o în morții ei de pisică că e moartă și mie nici măcar nu-mi plac pisicile nici măcar alea vi, probabil că deja au storcit-o încă 7 mașini și 2 tramvaie deci n-are niciun sens să mă duc, bă da

altcineva nu se găsea să se ducă s-o ridice, acum
trebuie să strâng eu toate mortăciunile din oraș nici
măcar nu e în dreptul salonului, cred c-a luat-o
altcineva, cine e tâmpit să se ducă să ridice o pisică
moartă din mijlocul drumului.

Apoi gânduri mai pozitive de la entități bune : du-te
mă și ridic-o tu ce mare lucru ia un proscop și gata o
învelești acolo și o arunci pe marginea drumului, dacă
nu te duci tu n-are cine s-o ia că doar ști în ce țară
trăiești că toți au mentalitatea ta de căcăt să nu facă
nimic dacă nu e vina lor și nici atunci măcar. hai mă nu
fi fătălău când o să trebuiască să-ți îngropi rudele cum
o să fie , e un exercițiu bun pentru viitor, fie-ți milă
de un biet animal și nu-l lăsa să fie storcit de toate
mașinile și dul la un loc cu verdeață, nu înțeleg de ce
o lungești că tot te duci până la urmă, hai măcar până
acolo să vedem dacă n-a luat-o altcineva sau n-au făcut-
o bucățele.

Toate astea au durat o secundă.

Am luat un proscop de la masaj mai vechi și obosit
și am ieșit afară.

Săraca pisică era tot acolo în mijlocul drumului,
fiind abia lovită de o mașină, și arăta încă ok.

M-am apropiat de ea și mi s-a făcut milă. Nici
măcar nu era o pisică bătrână și bolnavă ci aducea mai
mult cu un puiuț.

Nici nu știam cum s-o apuc pentru că **nu mai făcusem
asta niciodată** dar până la urmă am învelit-o în
proscopul meu mare și roșu și am luat-o în brațe.

Abia atunci am realizat că eram efectiv în mijlocul drumului și treceau mașini din ambele sensuri care încercau din răspuțeri să mă evite.

Era o zonă de verdeață cu copaci chiar lângă benzinărie și am așezat-o sub un copac mai mare și frumos. Mi-a părut rău pentru ea și i-am spus câteva cuvinte.

Am așezat-o ușor ,de parcă îmi era frică să nu mai pățească ceva, și mi-am luat la revedere de la ea.

Imediat **m-a cuprins un sentiment de bine** . Chiar simțeam c-am făcut o faptă bună pentru acea creatură că n-am lasat-o să-i fie trupul sfâșiat în mi de bucăți.

M-am întors în salon cu o atitudine de super erou care tocmai salvase planeta.

Fetele încă vorbeau despre săraca pisicuță iar eu mă simțeam excelent cu imaginea de bărbat puternic , un fel de gropar fără sentimente sau un om pentru care **nicio misiune nu era prea dificilă**.

Tot felul de gânduri autolingușitoare mi-au trecut prin cap după ce dusesem la bun sfârșit această misiune incomodă și eram privit cu admirație : da am făcut ceea ce orice om trebuie să facă , eu și spiritul meu civic când vedem un animal mort pe stradă simțim nevoia să intervenim, era și normal să fac asta dacă nu eu atunci cine, doamne ce tare sunt eu cum ridic pisici moarte din mijlocul străzii, eu când văd un animal mort pe stradă mă cuprinde așa un sentiment de " trebuie să fac ceva", da Vlade tu ești cel mai bun om de pe planetă ce faci tu nu face nimeni, etc .

Acuma mă gândeam : *Oare când o să văd din nou un animal mort pe stradă o să simt nevoia să fac ceva sau nici măcar n-o să-l bag în seamă ?*

Partea tristă și dureroasă este că inițial, de multe ori, îți vine sentimentul așa de "**trebuie să ajut**" după care găsești 1000 de motive să nu și nici măcar să anunți pe cineva care ar putea s-o facă .

Adică dacă vezi un om căzut pe stradă, nu contează unde, de cele mai multe ori zici că e un bețiv, un drogat sau cine știe ce, după care îți bagi câteva scuze că nu-i treaba ta că nici măcar nu ști cum să-l ajuți, lasă că se opresc și alții, eu mă grăbesc, n-are nimic grav se ridică el și oricum pare băut, etc.

Dar îți trece prin cap ideea să suni la 112 să chemi pe cineva care se pricepe ? Adică să arăți că-ți pasă puțin ? Să te implici acolo cât să ieși din zona de indiferență și lipsă de implicare cu care am fost crescuți .

Dacă vrem să facem lumea un loc mai bun **nu e suficient să ne mulțumim cu faptul că noi nu facem rău** ci să trecem la nivelul următor.

Să facem mai mult decât este strict responsabilitatea noastră, să facem noi primul pas al schimbării în bine.

Să dăm un exemplu copiilor noștri și poate ei vor face lucrurile acestea în mod natural.

Într-o societate în care omul ajunge din ce în ce mai izolat de ceilalți, unde fiecare umblă cu ochii în telefon și căștile în urechi, dacă noi nu facem ceva n-o s-o facă nimeni și **degradarea sufletului uman** și chiar a planetei o să se producă cu repeziciune.

Știu că e foarte greu să lupți cu propria educație și îndoctrinare dar nu imposibil.

Mă lupt în fiecare zi cu limitele mele, impuse de modul în care am fost crescut de această societate , și încerc să fac eu primul pas în bine.

Când simți că un om are nevoie de ajutor nu este nicio filosofie și nu-ți cade gura dacă doar întrebi : "**Pot să vă ajut ?**".

Când vezi o bucată de hârtie la picioare tale s-o ridici fără să te gândești că n-ai aruncat-o tu.

Când vezi un om pe jos să treci peste idea de aurolac, bețiv, drogat și să verifici dacă e ok sau să anunți pe cineva care este competent să facă acest lucru.

Când în jurul tău se întâmplă ceva anormal și greșit să nu stai nemuritor și rece.

Noi ne-am învățat cu răul. cu prostia , cu mizeria și cu nepăsarea.

Când mă sui într-un autobuz și acolo există un grup de tineri mănâncă semințe și le scuipează pe jos cine credeți că observă această anomalie, acest lucru greșit

care pentru noi a devenit ceva normal și îl privim fără niciun sentiment ?

Singurele persoane care încă nu sunt virusate cu boala indiferenței.

Copiii mei imediat îmi atrag atenția : – De ce fac oamenii așa ceva în mașină că nu e normal ?

”- Poate pentru voi că sunteți mici și puri și încă faceți diferența între bine și rău dar pentru noiăștia mari nu mai înseamnă nimic. Noi suntem spălați pe creier. Suntem ca un prizonier care a stat câțiva ani într-un lagăr și orice om care moare lângă el nu-l mai impresionează cu nimic. Noi nu suntem un exemplu pozitiv. Noi o să vă transformăm și pe voi în aceeași oameni defecti pentru care propria persoană este singurul lucru care contează.

Băieți faceți întotdeauna ceea ce simțiți că trebuie făcut, spuneți ceea ce vă deranjează și nu rămâneți indiferenți la ce se întâmplă în jurul vostru.

Voi o să faceți lumea un loc mai bun ”

Totul o să fie bine.

Gânduri bune.

Cum să obții tot ceea ce-ți dorești

Poate că titlu corect ar fi **"Cum să obții tot ceea ce-ți dorești pe termen lung fără efecte secundare"**.

O să încep această poveste cu un paradox : *"Ca să obții tot ceea ce-ți dorești trebuie în primul rând să nu-ți dorești lucrul respectiv. Să nu ți-l dorești orbește și influența lui să nu fie decisivă asupra stării tale emoționale, asupra evoluției tale."*

Cel mai ușor și clar pot explica aceste lucruri prin puterea exemplului.

Prin tot ceea ce am și prin tot ceea ce nu mi se permite să am pentru că mi-ar dăuna.

Tu primești lucruri în viață abia atunci când ești pregătit să le faci față, să le gestionezi ok.

Asta dacă **Dumnezeu te iubește**.

Un om care nu este obișnuit cu banii, iar obținerea lor este mai mult decât poate el să ducă, dacă câștigă la loto are doar 2 variante: **ori pierde banii ori moare**.

Există și o a 3 a variantă incredibilă și improbabilă : să facă fapte bune cu ei, să-i dăruiască . În acel moment atașamentul față de bani este minim, **omul evoluează** și i se dă ocazia să primească și mai mult în viitor.

Cu cât ești mai mult **dispus să renunți** la ceva cu atât poți avea partea de lucrul respectiv în continuare.

De regulă cei cărora li se permite să aibă averi mari sunt persoane care au așa ceva din tată-n fiu sau care au ajuns la o anumită vârstă și înțelepciune și pentru care **banii nu mai reprezintă mare lucru**.

De aceea nu trebuie să forțezi să obții un lucru nenatural, să te dai peste cap, să-l pui mai presus de orice pentru că pe termen lung se prea poate să pierzi.

Tot ce am avut și am și în clipa de față sunt lucruri pe care nu le-am căutat cu disperare, lucruri pentru care îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că le am dar pentru care nu blamez pe nimeni dacă nu le-aș avea.

S-o luăm cu începutul.

Nu foarte în detaliu pentru că eu am avut o **copilărie fericită** și atunci nu sunt foarte multe de spus.

Între 0 și 12 ani cred că cele mai mari dorințe ale mele au fost , nu într-o ordine anume, așa : **să ajung fotbalist**, să am un câine, să fiu mai înalt și mai solid.

N-am avut prea multe dorințe mărețe pentru că deja aveam de toate și nu-mi doream mai mult.

Fotbalist nu mi s-a permis să ajung pentru că fotbalul pentru mine a fost o obsesie, până la o vârstă mai înaintată, și pentru el de multe ori **am pus iubirea pe planul secund**.

Regula nr. 1 : "N-ai voie să pui ceva mai presus de iubire pentru că vei pierde lucru respectiv."

Creșterea în înălțime are legătură cu **mândria** , piticismul fiind practic o blocare a unei mândrii enorme.

Mândrie care s-a păstrat pe tot parcursul vieții și care într-un final mi-a adus și gemenii. (**sentimentul de mândrie**, de unicitate a copilului, a fost înlocuit cu o gelozie extremă)

Câine mi-am dorit atât de mult dar l-am primit ca un câștig la loto neașteptat și atunci în aproximativ 6 luni a murit.

Ce am avut dar nu mi-am dorit decât la nivel subconștient : **o copilărie fericită.**

Și mi s-a permis să am așa ceva pentru că n-am abuzat de ea ci am avut o atitudine corectă față de tot ceea ce am primit.

Nu am fost invidios sau gelos pe ceilalți pentru nimic.

Cică doar eram intrigant și căutam cearta și bătaia cu fratele meu. Asta e nimeni nu e perfect.

Între 12 și 20 de ani este **explozia hormonală** și de dezvoltarea a caracterului.

Ce-și dorește cel mai mult un adolescent și nu are tocmai pentru că-și dorește prea mult ?

Un ten frumos □

Eu nu mi-am dorit așa ceva prea mult așa că n-am avut probleme prea mari cu coșurile sau acnee sau alte chestii de genul acesta.

Dorințele mele au fost tot puține și fixe adică tot să ajung fotbalist și să am o relație cu o persoană de sex opus.

Țin minte că aveam undeva la 12-13 ani și mă rugam, seara la culcare ,ca Dumnezeu s-o facă pe o fata să-i placă de mine. M-am rugat cred că luni bune.

Și cum am fost eu răsplătit pentru această dorință

imensă ?

Nu mai țin minte cu exactitate ce s-a întâmplat dar nu cred c-am vorbit toată viața mai mult de 1-2 minute cu fata respectivă.

Când Dumnezeu nu-ți ascultă rugăciunile înseamnă că te rogi într-un mod greșit.

Prima **experiență sexuală** n-a fost cu o persoană pe care mi-o doream nespus ci c-o fată care îmi era înaintea de toate prietenă . Nu mi-am dorit eu cu disperare pur și simplu s-a întâmplat.

Este mult mai sănătos ca **prietenia să se transforme în atracție** pentru că tu n-ai căutat inițial impulsul sexual și atunci nici atașamentul față de această nevoie primară nu este atât de mare.

Regula nr. 2 : "Dacă vrei să obții sex trebuie să plătești și întodeauna investiția va fi mai mare decât câștigul."

Glumeam. Așa mi-a recomandat terapeutul meu să nu mă iau prea mult în serios că-mi dăunează grav sănătății. Atâta timp cât poți râde de tine ești bine.

Deci să revenim la gânduri mai bune pentru că chiar voiam să scriu ceva important.

Regula nr. 2 : "Întâi iubirea și mai apoi sexul. N-ai voie să întreții relații sexuale cu o persoană pe care n-o iubești deoarece îți dăunează foarte mult sufletului. Aici sunt în pericol bărbații pentru că de regulă femeia acționează la sentiment deci iubește, se îndrăgostește, înainte de orice."

Să revenim la problemele noastre. Sexuale că despre ele vorbeam.

Deci cu cât ești mai obsedat de un lucru cu atât probabilitatea să-l obții pe termen lung scade.

Obsedații sexual nu au parte de femei, decât ocazional , pentru că s-ar autodistruge.

Eu am fost toată viața înconjurat de femei, mi s-a permis și mi se permite să lucrez cu femei frumoase și goale tocmai pentru că pot face față la așa ceva. Pentru că pentru mine nu are o valoare atât de mare atracția fizică iar **iubirea este prioritară sexului.**

Putem spune că miros ca un gay sau ca un călugăr, călugăr normal, și atunci ele nu simt niciun pericol din partea mea.

Acum 10 ani am aplicat la un job de **"support it "** iar când am ajuns acolo era o firmă de **videochat.**

Inițial am simțit o repulsie și am vrut să ies pe ușă și să nu mă uit înapoi dar apoi am acceptat să lucrez acolo timp de aproximativ 1 an.

Mă ocupam de repararea calculatoarelor și de buna funcționare a aparaturii video. Practic de partea cu tehnologia pentru că fetele alea nu prea știau mare lucru.

Dar doar atât am făcut deși prietenilor mei, obsedați sexuali ca orice tânăr sau ca orice bărbat normal, nu le venea să creadă că nu mă dau la fetele alea sau alte lucruri obscene.

Pentru că nu priveam lucrurile așa mi s-a permis să am acces la ele.

Practic eram ca un paznic într-un club de striptease sau ceva de genul acesta.

Chiar ajunsesem să-mi pară rău pentru multe dintre ele pentru că aveau vieți dificile , se chinuiau să câștige niște bani pentru tot felul de nevoi persoanel. Multe aveau familie și copii și făceau totul strict pentru partea financiară fără nicio plăcere.

În clipa de față, în majoritatea timpului, lucrez tot cu femei goale pentru că viziunea mea asupra vieții nu s-a schimbat. Pentru mine încă este prioritar sufletul omului și nu trupul și de aceea **mi se permite accesul la orice trup** fără să fie vreun pericol pentru evoluția mea.

Plus că în momentul în care un om se poate dezbrăca în fața ta de haine îi este mult mai ușor să se deschidă și sufletește deci am anumite atuuri în fața psihologilor.

Meseria de terapeut, aici vorbesc în special la partea de masaj, combinată cu cea de nutriționist și cu cea de psiholog mi se pare una dintre cele mai complexe moduri de tratament. Eu am încercat să practic un **psihomasaj nutrițional**.

Mi s-a permis să am o soție frumoasă și niște copii simpatici tocmai pentru că aspectul fizic nu este cel mai important lucru pentru mine.

Universul trebuie să mă lovească în lucrurile pe care pun prea mult preț, acolo unde sunt sensibil, dezechilibrat, adică în **moralitate, dreptate, înțelepciune, mândrie** etc.

Până când să apară imaginea unei relații serioase și să se formeze câmpul viitoare mele familii partea financiară pentru mine n-a contat.

Banii nu aveau nicio valoare și de aceea am avut întodeauna atât cât mi-a trebuit.

Primul meu job a fost într-un cazino unde la un spin sau o pariare oamenii pierdeau sau câștigau zeci de milioane iar dimineața la 6 când făceai casa și goleai mesele numărai grămezi de bani.

Nu mă impresiona cu nimic și nu mă afecta în niciun fel cel care tocmai pierduse 10 milioane într-o secundă dar nici pe el altfel nu i se permitea să facă asta în mod constant.

Dacă știi să te folosești de el, cazino-ul este un loc de tratament în care poți trece prin diferite șocuri emoționale mult mai rapid și mai sănătos decât în viața de zi cu zi. Eu personal îl folosesc pentru a-mi scădea atașamentul față de înțelepciune și pentru a-mi plăti taxa pe prostie.

După ce am evoluat și atașamentele mele s-au schimbat accesul la bani s-a transformat în acces la oameni.

O dată cu **apariția stresului financiar** accesul la valori materiale prea mari a fost limitat dar deoarece a avut loc o echilibrare emoțională foarte puternică mi s-a permis un acces foarte mare la oameni.

Tocmai pentru că nu există riscul să mă atașez orbește de oameni și de problemele lor ei mă caută să-i ajut și să-i sfătuiesc în diferite probleme.

Atașamentul prea mare față de un om îl va face pe acel om să se depărteze de tine.

Prea mult bine se transformă în rău.

Nu poți să lucrezi corect , pe termen lung, și să-i ajuți pe oameni decât dacă pui suflet în ceea ce faci dar nu tot sufletul. O părticică din mine se rupe pentru fiecare om dar am înțeles că **sănătatea oamenilor nu este vina sau meritul meu**. Eu sunt doar un mijloc prin care Dumnezeu lucrează dar responsabilitatea rămâne a omului.

Citiseam o frază elocventă pentru ce am scris mai sus și o să încerc s-o reproduc cu cuvintele mele :

" – De ce trebuie mereu să ne credem personajul principal al poveștii, de ce să nu ne gândim că altcineva este centrul iar noi suntem doar un mic ajutor. Când înțelegem că noi suntem furnica iar Harap-Alb este celălalt importanța pe care ne-o dăm va scădea și accesul la o viață frumoasă va fi mult mai ușor."

Revenim la povestea noastră.

În toată perioada adolescenței am avut o libertate totală din partea părinților tocmai pentru că n-am abuzat de nimic și n-a existat riscul să mă atașez de vreun viciu cu efecte nocive pe termen lung.

Am avut acces liber la ore de venit acasă , **băutură, țigări, mâncare** etc tocmai pentru că nu m-au interesat și n-a existat pericolul real de a-mi face rău cu ele.

Am fost invitat mereu de prieteni să beau, să fumez, să orice tocmai pentru că nu le acordam niciun interes sau un interes minor. Până și la prostituate mă invitau să mergem dar nu eram receptiv. Aveam alte obsesii.

De ce toată viața am putut mânca orice fără să mă îngraș ? Care este secretul pe care-l caută toată lumea ?

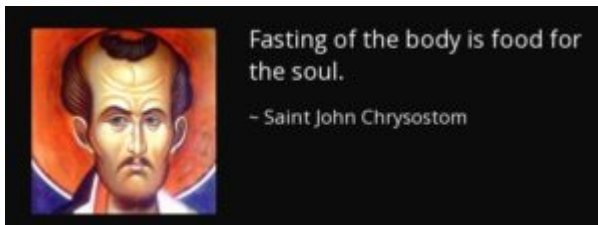
Pentru că **mâncarea n-a avut nicio valoare** pentru mine și părinții alergau după mine să mănânc.

Pentru că pot să mă despart de mâncare fără un efort prea mare.

Nici acum nu-mi vine să cred că anul trecut pe vremea asta am ținut post doar cu lichide 40 de zile.

De ce postul negru este un lucru vindecător ? Pentru că-ți micșorează atașamentele.

Regula nr. 3 : Postul negru este cel mai vindecător tratament din orice afecțiune deoarece tratează în primul rând sufletul care apoi vindecă corpul.

Unor oameni nu li se permite să mănânce orice pentru că atunci ar abuza atât de mult încât s-ar autodistrage.

De ce nu funcționează o dietă ? Pentru că atașamentul tău față de mâncare, pe termen lung, este același.

Atitudinea față de mâncare și importanța ei pentru tine rămâne neschimbată.

Omul i se permite să-și schimbe aspectul fizic , în bine, atunci când pentru el aspectul fizic n-o să fie cel mai important lucru și când n-o să-i dăuneze evoluției sufletești.

Înainte să te apuci de slăbit pune-ți o întrebare sinceră :

" – Care ar fi diferența între mine de acum și eu cu 5 kg în minus ? "

Dacă răspunsul este "- 5 kg" atunci pe termen lung n-o să existe niciun rezultat pozitiv pentru că n-ai învățat nimic din lecția primită. Ai tratat , ca toată medicina, doar efectul și nu cauza. Cauza e în sufletul tău și revine cu și mai multe kg.

De ce îți este permis, o perioadă mai lungă de timp, să fii sănătos ?

Pentru că boala este un mod de corecție, de educare iar dacă tu ești dispus să te schimbi, să faci această educație de voie bună atunci boala nu mai are nicio valoare și nu-și are rostul.

Am prieteni care vorbesc toată ziua despre tratamente, despre terapii, despre suplimente etc și care nu sunt deloc sănătoși.

Dacă vrei sănătatea ta caută întâi să-i ajuți pe alții să fie sănătoși, pune-i pe alții mai presus de tine și indirect te vei vindeca și tu.

Fraze d-astea motivaționale, un fel de maxime și cugetări pot să tot scriu dar nu știu cu ce rămâne omul până la urmă.

Ca să n-o lungim la infinit și să fie mai ușor de înțeles să vedem ce am concret în clipa de față și de ce.

Am părinți buni și sănătoși pentru că atașamentul

meu față de ei nu este orbesc. După ce am avut și eu copii am înțeles că **părintele trebuie să moară înaintea copilului** tocmai pentru că iubirea curge de sus în jos. Când eram mic și egoist voiam să mor eu înainte ca să evit durerea fără să mă gândesc că , de fapt, dacă ar fi invers durerea lor ar fi mult mai mare.

Chiar citisem la un moment dat că definiția fericirii este ca întâi să moară bunicii, apoi părinții și la sfârșit copiii.

Am o familie frumoasă formată din 3 copii și o soție . Ei sunt punctul meu principal de echilibru din această viață. Toate caracteristicile lor interioare sunt în așa fel încât să mă mențină pe mine pe linia de plutire. Să evoluez.

Lor le datorez, în mare parte, întreaga ghidare în evoluția mea sufletească.

N-o să intru în detaliu acum despre toate aspectele legate de familie pentru că vreau să le dedic un articol special fiind foarte multe lucruri de spus.

Mai ales despre relația cu persoana iubită, **sufletul pereche** cum s-ar spune.

Aici la familie pot să precizez că mai am un frate, singurul om pentru care n-am avut niciodată un sentiment negativ, cred, socrii, unchi, mătuși, cumnați, cumnate, nași, nepoți, prieteni și care mi-au fost mereu alături și m-au ajutat la nevoie fără ca eu să am vreun atașament deosebit față de ei și fără ca eu să le fiu de mare ajutor sau folos în general.

Am și un câine de aproape 3 ani.

Știți cât de mult mi-am dorit eu un câine când eram mic ? Atât de mult încât l-am omorât.

Știți cât de mult mi-am dorit eu un câine **Akita inu** mai ales după ce am văzut filmul acela cu Richard Gere ?

Dar mi-am luat gândul imediat pentru că nu se găsea la noi și costa enorm.

Ce s-a întâmplat după 5-6 ani fără ca eu să fac niciun efort ? Am ajuns să am un Akita.

Știți cât de important este pentru mine ? Nu mai mult ca toate celelalte lucruri, nu mă impresionează cu nimic și pot să trăiesc și fără el.

Asta nu înseamnă că nu-l iubesc și că nu-mi pasă de el ci că nu există un atașament orbesc ceea ce ne permite să avem o relație pe termen lung, frumoasă.

N-am fost niciodată obsedat de bunuri materiale și nu mi-am făcut griji pentru ele.

Pentru majoritatea prietenilor mei principala problema a fost să aibă o casă și cu cât s-au stresat mai mult cu atât a fost mai dificil să facă rost. 90% locuiesc și acum în chirie.

Eu nu m-am gândit la asta, nu mi-am făcut griji pentru așa ceva și atunci am primit-o de la Univers. Cum mai glumesc câteodată cu Laura se poate spune că **m-am căsătorit pentru pământ și casă**. Gluma este mai haioasă pentru socrul meu pe care chiar îl cheamă Ion și se poate să se fi căsătorit pentru așa ceva.

Mi-a plăcut ideea de stat la casă, cu curte și grădină de **legume și fructe eco-bio**, dar nu atât de mult încât să nu pot trăi liniștit și în comoditatea blocului și de aceea acum le am pe toate acestea.

E important să ai vise și dorințe dar să nu te atașezi orbește de ele. Să nu încerci să controlezi situația ci să lași Divinitatea să-ți dea exact ceea ce-ți trebuie pentru evoluția ta.

Lista obiectelor pe care le dețin fără să fac niciun efort este destul de mare dar cel mai interesant lucru pe care l-am observat acum aproximativ 1 an este că **nu aveam niciun obiecte vestimentar cumpărat de mine**. (acum am o pereche de încălțări)

Nu mi-a păsat niciodată să mă îmbrac cu haine de firmă ci doar să fie de calitate și în special doar să fie . Așa am realizat că toate mi-au fost cumpărate de alții sau le-am primit cadou. Aici nu vorbesc de un tricou și o pereche de pantaloni ci toate hainele mele, toate toate.

Incredibil nu.

Instinctiv am ascultat de pilda lui Isus și nu m-am gândit cu ce o să mă îmbrac și a avut Dumnezeu grijă de asta și are în continuare.

Mereu mi-a plăcut să afirm că nu-mi plac oamenii, deși acolo în sufletul meu îi iubesc pe toți, și de aceea am lucrat întodeauna cu foarte mulți oameni , în special femei.

Am explicat mai devreme de ce femei goale dar de ce femei în general ?

Tocmai pentru că atașamentele mele sunt legate de **logică, înțelepciune, dreptate, moralitate** ele trebuiesc micșorate și asta nu se poate face decât printr-o relație permanentă cu persoane axate de parte cealaltă a baricadei și care funcționează pe sentimente.

Nevoia mea de a avea dreptate, de a face pe deșteptul și a pune înțelepciunea mai presus de orice m-au adus de foarte multe ori în situația ca toate aceste atașamente să-mi fie distruse. Cum se spune „ **situația neplăcută se repetă până când înveți ce trebuie să înveți**”.

Bine cred că singura soluție, pe termen lung, este să-mi tatuez pe antebraț : **Nu există dreptate.**

Deci s-o luăm ca la horoscop : familie, sănătate , carieră, relații ok, dragoste și bani relativ ok.

Ce înseamnă dragoste relativ ok ?

Adică eu am venit pe lume și am crescut cu o anumită imagine asupra relației cu persoana iubită.

De ce a permis Universul să mă îndrăgostesc orbește de o persoana care bea, fuma, vorbea urât, stătea toată noaptea prin cluburi și era într-o relație cu cineva ?

Pentru că de asta avea nevoie sufletul meu pentru a evolua.

Regula nr. 4 : " Nu vei obține ceea ce ego-ul tău crede că-i este de folos ci ceea ce îi este nevoie sufletului pentru evoluție. Dacă ești orb și nu vezi asta te vei revolta și vei pierde dar dacă înțelegi, pricepi imaginea de ansamblu că totul este pentru binele tău rezultatul o să fie incredibil de bun. Pentru suflet normal".

Eu am simțit mereu nevoia de a-mi idolatriza partenerul să-l pun mai presus de orice, o dependență de acesta.

Teama de a pierde persoana iubită era imensă.

Automat apare sau a existat în permanență gelozia, **gelozia imensă naște impotență** iar impotența generează o gelozie și mai mare. Vreau să scriu mai multe pe tema asta în viitor.

Regula nr. 5 : "Dorința de a preamări orice valoare umană este dorința de a face din ele punctul de sprijin central al sufletului, adică de a le proclama eterne și imuabile. Ceva poate fi etern numai atunci când nu se supune timpului iar pentru aceasta trebuie să fie în afara limitelor temporale. Orice valoare umană însă este constituită din temporalitate, spațialitate și materialitate și de aceea nu poate fi eternă și imuabilă. De îndată ce vreo fericire omenească exprimată prin posesiunea unei valori anume devine absolută, apare imediat dorința de a o salva și proteja. De dragul salvării formei începe lupta cu conținutul. Cu cât omul pierde mai repede obiectul venerației, cu atât sufletul lui se încarcă mai puțin de agresivitate." – Serghei Nikolaevici Lazarev

"Well, at least you didn't lose your shirt in there."

Și atunci pentru ca eu să nu mă autodistrug a trebuit să fiu corectat prin persoana iubită.

Persoana iubită a fost un mijloc de educare și este și acum. Numai că mi-a trebuit ceva timp să înțeleg asta.

Cum arăta persoana ideală în concepția mea (și a oricărui bărbat) : frumoasă, deșteaptă și devreme acasă cum se spune, cuminte și blândă dar perversă și cu inițiativă sexuală (paradoxal nu ?) , harnică, gospodină etc . Și neapărat cu simțul umorului.

Înțelegeți ideea.

Cum obți așa ceva ?

Păi plecând de la ideea că persoana iubită este un mijloc prin care noi suntem modelați atunci putem obține un asemenea om doar dacă ne este benefic în evoluție.

Dacă poți face față acestor trăsături de caracter fără să-ți influențeze negativ viața atunci persoana iubită o să le aibă dacă nu nu.

Pe mine **omul iubit** din când în când **trebuia să mă mai calce în picioare** , să mă scuipe sau să-mi facă ceva rău tocmai pentru a-mi scădea acea dependență imensă față de el.

Cum spuneam nu poți să ai ceva , pe termen lung, dacă acel ceva îți mărește agresivitatea interioară pentru că te autodistruge.

La fel este și cu banii. Pe mine m-ar influența în mod negativ și m-ar distra de la ceea ce fac.

În clipa de față dacă aș avea câștiguri financiare mai mari mi-ar face mai mult rău decât bine pentru că mi-ar deschide anumite posibilități nocive pentru sănătatea mea psihică și fizică.

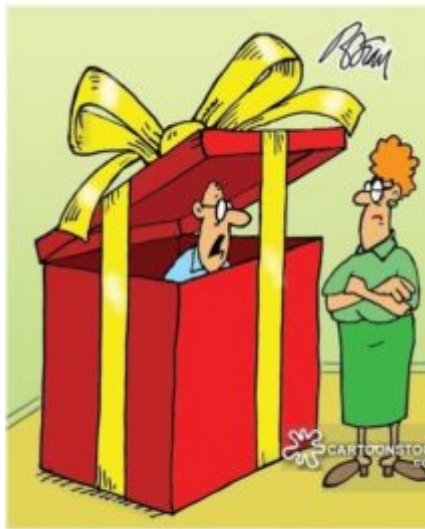
Dacă vrei să aveți bani mulți trebuie să aveți puterea să fiți 100% același om și cu ei și fără.

Fiecare dintre noi are punctele lui sensibile pe care trebuie să le recunoască din timp și să înțeleagă de ce acolo nu funcționează lucrurile cum și-ar dori.

Cu cât realizezi mai repede care sunt **atașamentele tale** cu atât ai șanse mai mari de a obține tot ceea ce îți dorești echilibrându-ți aceste probleme.

Dar și invers cu cât încerci să te lupți mai mult, să te plângi și să nu accepți ceea ce îți se întâmplă cu atât te vei depărta de la toate obiectivele tale.

Regula nr 6 : "Nebunul trăiește în viitor , prostul în trecut, iar cel deștept în prezent "

" MY THERAPIST SAYS I SHOULD TRY TO LIVE IN THE PRESENT! "

Pentru a avea tot ceea ce ne dorim în primul rând trebuie să fim conectați la prezent. Sufletul nostru să trăiască în prezent iar el trăiește acolo unde se află

principala noastră emoție pozitivă.

Dacă amintirile ne trezesc o fericire mai mare decât prezentul atunci noi trăim în trecut. Dacă așteptăm cu nerăbdare viitorul atunci **ne ucidem prezentul**.

Și trecutul și viitorul pot fi pline de lucruri minunate : oameni, bani, case , mașini, relații etc dar iubirea față de Dumnezeu nu poate să existe decât în prezent.

Iar fără o rezervă imensă de iubire **nu putem obține nimic** pe termen lung.

Deci orice lucru pe care vrem să-l obținem trebuie întâi să avem destulă iubire în suflet să-i putem face față fără să ne influențeze negativ caracterul.

Regula nr. 7 și ultima și cea mai importantă regulă :
" Nimic nu se poate obține fără iubire. "

P.S. Multe articole vor rămâne cu senzația de neterminare, cu idei care vin și pleacă , cu treceri de la un subiect la altul dar așa este și viața iar eu încerc să accept asta.

Conștiința trebuie să se supună sentimentelor.

Așa de 8 martie

Pentru că astăzi este **8 martie ziua internațională a femeii**, este 3 noaptea, n-am somn și trebuie să-l păzesc pe Felix, vreau să vă spun câteva cuvinte despre ce impact au avut și au femeile în viața mea.

În primul rând eu am fost ușor misogin de mic de aceea nici n-am avut parte de prea multe relații în viață. Până la un moment dat am considerat femeia inferioară din toate punctele de vedere și am tratat-o de multe ori cu sarcasm așa cum îmi place mie să-mi ascund de fapt ceea ce gândesc. Cum se spune "**în orice glumă există un sâmbure de adevăr**"

Primul model feminin în viață este întodeauna mama și eu am avut și am parte de o mamă bună.

Ce

înseamnă o mamă bună ?

O mamă care-ți arată iubire și suport indiferent de deciziile pe care le iei în viață și pe care o simți mereu alături de tine.

Știi că se gândește la ce faci, dacă ai mâncat sau nu azi ceva, dacă ești bine sau dacă te doare ceva indiferent de vârsta la pe care o ai.

E omul care ți-a stat la capul patului zi și noapte când ți-a fost rău și singura ființă care te iubește sau ar trebui **să te iubească necondiționat din prima zi de viață și până la moarte.**

Le ziceam și băieților mei că mă bucur că nu sunt mama deoarece este **cea mai frumoasă și grea responsabilitate** aceea de a iubi o altă ființă necondiționat și a trăi tot timpul între sentimentul de frică și iubire pentru acea persoană.

Am înțeles că în majoritatea vieților anterioare am fost femeie și mamă dar de data aceasta mă simt ușurat că am scăpat de această sarcină și am privilegiu să descopăr femeia și cu alți ochi.

Cum m-a răsplătit pe mine universul pentru atitudinea mea față de femei ?

Oferindu-mi toată viața medii de lucru în care 90% din persoane erau femei.

Așa am înțeles că toate lucrurile au ca scop evoluția mea care nu se putea face decât printr-o **vindecare a sufletului** de toate atașamentele greșite.

Trăind zi de zi alături de ele am reușit să descopăr frumusețea fiecărei femei și suferința lor în rolul de mamă, fiica sau bunică pentru cineva.

Eu simt că nu am această capacitate enormă de a iubi deși încerc să practic iubirea cât mai necondiționată pentru tot ceea ce mă înconjoară.

Dar simt că la mine este un exercițiu, un antrenament iar la ele este ceva natural.

Puterea de a iubi un om, un animal, o carte , un obiect un orice este imensă pentru că nu există logică sau raționalitate ci doar **sentimente pure**.

De aceea și inversul iubirii este la fel de puternic putând chiar **ucide**.

Îmi pare rău pentru toate acele femei care, necunscându-și imenesele calități, au rămas văduve **din prea multă sau prea puțină iubire**.

Și-mi pare la fel de rău pentru toți acei bărbați care au murit nereușind să-și păstreze sentimentul de iubire necondiționată. Sau n-au fugit la timp.

Ne întrebăm, câteodată, care este scopul nostru în viață ? De ce trăim pe acest pământ?

Dacă mergem pe varianta reîncarnării atunci scopul este evoluția. Evoluția sufletului.

Dacă scopul este **evoluția sufletului** înseamnă că toate celelalte lucruri care ne înconjoară adică persoana iubită , copii, carieră etc. sunt mijloace de purificare a sufletului prin care noi evoluăm.

Cel mai puternic mijloc de evoluție este cel la care ți cel mai mult. Călcâiul lui Ahile.

Iar în cazul nostru, al bărbaților, în majoritatea situațiilor aceasta este persoana iubită.

De regulă iubirea curge de la bărbat către femeie iar de la femeie către copii. Acesta este un sens logic și sănătos din punctul meu de vedere.

Și pentru că **femeia iubită este punctul vulnerabil** către care se îndreaptă dorințele și pretențiile noastre de acolo vor pleca și cele mai puternice aparente neplăceri.

Zic aparente neplăceri pentru că noi suntem prea mici să vedem imaginea de ansamblu iar **ego-ul rănit nu înțelege** că fiecare întâmplare are rostul ei, are învățătura ei , iar scopul final este unul în beneficiul nostru.

Înainte de a descrie relația pe care o am cu **cea mai importantă femeie din viața mea** trebuie să vă prezint puțin contextul în care a apărut.

Fiecare om are anumite atașamente, anumite lucruri pentru care este dispus să renunțe la iubire.

Iar la iubire n-ai voie să renunți pentru nimic în lume.

Prin caracterul cu care te naști, prin educația pe care o primești tu dezvolți anumite agresivități și atașamente care, dacă se duc la un nivel prea ridicat, te pot autodistrage.

Principale la mine au fost cele masculine legate de idealuri și principii – moralitate, corectitudine, înțelepciune, dreptate, rațional (dacă ești gay în proporție foarte mare n-ai asemenea probleme) dar și o **agresivitate subconștientă față de femei**, agresivitate subconștientă împotriva lumii și a oamenilor (asta apare atunci când te lupți pentru a schimba lumea după propria dreptate), **atașamentul exagerat față de persoana iubită** (orice valoare umană este trecătoare și nu poate deveni punctul de sprijin central al sufletului) care duce și către o gelozie foarte mare.

Gelozia și trufia sunt două din cele mai periculoase atașamente pe care eu le-am avut și le mai am în anumite cantități.

Să termin totuși cu descrierea problemelor mele pentru că nu este vorba despre mine aici. O să scriu un alt material despre atașamente și agresivități.

O să încep prezentarea relației mele cu iubita mea soție printr-un citat din **Serghei Nikolaevici Lazarev** :

"Imaginați-vă că ați făcut cunoștință cu o preafrumoasă doamnă. Sufletul dumneavoastră tânjește după ea, simțiți cum vă dau lacrimile de fericire și, când vă gândiți la ea, vă vibrează tot trupul, iar sufletul vă este pătruns de fiorul unei tainice și inefabile frumuseți. Simțiți că nu mai sunteți cel de odinioară, că sufletul devine tot mai bun și mai frumos. Vă gândiți atunci: este chiar iubirea, iat-o.

Dar nu este decât jumătate din iubire.

Iar acum, imaginați-vă că femeia iubită v-a jignit sau v-a trădat, sau s-a purtat într-un mod josnic. Dacă veți reuși să rămâneți la aceleași sentimente de început, atunci veți ști cu certitudine că aceasta este adevărata iubire. Cunoașterea autentică a lumii începe nu o dată cu trăirea bucuriei și a suferinței, ci cu puterea de a trece dincolo de ele.

Doar cel care are puterea de a suporta o fericire supremă va putea depăși și durerea cea mai adâncă. De aceea vreau să închin acest pahar pentru cele care ne rănesc și astfel ne oferă prilejul de a ne întregi sentimentul nostru de iubire. Să bem deci pentru femei".

Eu am căutat femeia ideală din punctul meu limitat de vedere. Din perspectiva atașamentelor mele față de anumite idealuri.

Ce am primit în schimb ? Un dar imens pe care cu greu am reușit să-l înțeleg și să-l apreciez și pe care nici măcar acum după 11 ani n-am reușit să-l accept pe tot necondiționat.

Mi-au trebuit ani de zile să înțeleg că omul de lângă mine este mijlocul prin care eu sunt corectat. este cel care-mi ține scara pentru a urca mai departe în evoluție , este cel care-mi dă medicamentul pentru a-mi purifica sufletul.

În fiecare zi ea mă împinge de la spate și mă forțează să devin mai bun.

Se spune că în spatele fiecărui bărbat de succes există o femeie dar sensul succesului este în majoritatea cazurilor înțeles greșit.

Succesul este din punctul meu de vedere atunci când

îți învingi imperfecțiunea și reușești să pui iubirea mai presus de orice.

Fiecare om are anumite limite pe care nu este în stare să le depășească singur.

Aici apare **sufletul pereche**. Ghidul nostru pe o perioadă de evoluție sau pe toată viața.

De fapt asta înseamnă sufletul pereche în viziunea mea . Piesa care completează puzzle-ul tuturor imperfecțiunilor noastre conștiente și subconștiente și de care avem nevoie pentru a ne purifica sufletul.

Chiar dacă nu le înțelegeți pe femeile din viața voastră , de cele mai multe ori, de ce fac anumite lucruri fiți siguri că este pentru binele vostru.

Nimeni nu s-a trezit într-o dimineață fără nicio problemă și s-a decis să se schimbe în bine, să evolueze.

Evoluția apare de cele mai multe ori prin suferință.

Iar dacă în acea suferință descoperim sentimentul iubirii noi devenim mai buni.

Regula numărul 1 : Am învățat să nu mă mai opun Universului.

Chiar dacă mai aveam foarte multe idei de spus și scris Universul , prin intermediul domnului Felixache, îmi transmite că trebuie să mă opresc. Să nu mai caut perfecțiunea. Să accept că planurile se pot modifica tot timpul.

Așa că mă opresc aici nu înainte de a vă ura o primăvară frumoasă și "La mulți ani" de ziua voastră.

Mulțumesc mamei mele pentru modul în care mi-a construit caracterul și iubitei mele pentru modul în care-l modelază since 2007.

Gânduri bune și iubire necondiționată.

Iubirea și educația

Eu am ajuns la concluzia că cele mai importante lucruri de care are nevoie un copil sunt **iubirea și educația**.

Dacă primește aceste două lucruri are mari șanse să ajungă bine în viață dar dacă nu, garantat, o să fie rău.

Și asta cred că este valabil și pentru adulți.

Toți oamenii au nevoie în primul rând de iubire pentru că fără ea nu se poate face educație. Un copil sau un adult absoarbe informația atunci când este într-o stare pozitivă, de bine, de mulțumire.

De aceea atunci când omul de lângă tine este supărat, trist, nervos și alte stări de rău nu are nicio valoare să-i ți explicații științifice pentru că nu reține nimic. Atunci el are nevoie doar de iubire și să-l scoți din starea respectivă prin glume și bună dispoziție.

Explicațiile și educația trebuie făcută apoi când este liniștit și emisferele cerebrale sunt pregătite pentru înțelegerea informației.

Copiii sunt cei mai buni profesori și le mulțumesc pentru lucrurile minunate pe care ajung să le conștientizez mereu prin intermediul lor.